

Jubilat a Roses

ANTHONY GARNER

M'enganxen a la platja de Roses, prenent el sol i banyant-me. Ahir al vespre vaig venir a presentar el meu llibre *El nét del pirata* a la biblioteca Jaume Vicens Vives de la població, i com que l'Ajuntament, que organitzava l'acte, va tenir l'amabilitat de convidar-me a sopar, m'he quedat a dormir en un hotel per no haver de conduir a segons quines hores i poder allargar la tertúlia.

Així com les embarassades per tot veuen embarassades i els coixos distingeixen els coixos d'una hora lluny, els jubilats només

veiem jubilats. La platja n'és plena. Molts caminen amb l'aigua fins a mitja cama i mirant avall, com si busquessin petxines. Jo diria que es limiten a rumiar, a fer repàs, a dir-se "tants anys i tants despatxos i tallers per arribar feliçment aquí". Per l'estampa que presenten, els despatxos i tallers de molts s'han de localitzar a França o Alemanya.

La presentació me la va fer l'Enric Matarrodona, que faig sortir al llibre memorialístic. L'any 1987 jo treballava de tècnic de cultura a l'Ajuntament de Mataró. Com que a la vegada tenia afició periodística i la desaparició del setmanari *El Maresme* on des del 1979 havia escrit no me la deixava exercir, em vaig anar a oferir a l'Avui, a Barcelona, com a col·laborador extern. El director estava reunit i em va rebre el cap d'opinió, que em va dir que no necessitaven ningú. Al cap d'un temps, el diari va canviar de director, i hi vaig tornar. Aquest cop el director havia sortit, i el nou cap d'opinió també em va dir que no. Vaig decidir anar a *El Punt*, a Girona. Em va rebre sense cap preàmbul el director, l'Enric Matarrodona, i em va dir que podia començar l'endemà mateix a enviar-li articles. Durant la presentació del llibre vam recordar aquesta història que em va fer periodista i m'ha dut on sóc: a unir-me aquest matí a la fila de jubilats o prejubilats –aquest és el meu cas– que deambulen per l'aigua de la platja de Roses. Fa gràcia perquè en Matarrodona ha deixat el periodisme i ara és tècnic de cultura de l'Ajuntament de Roses, la meva ocupació quan el vaig conèixer. En fa molta més que un dia en Jordi Maluquer em digués: "És estrany que quan dirigia l'Avui no em vinguessis a veure." "Vaig venir, però em van dir que eres fora." I un altre dia, l'Agustí Pons: "Com és que quan era cap d'opinió de l'Avui no te'm vas venir a oferir?" "Tu no te'h recordes, però vam parlar i em vas dir que no." La ironia suprema és que *El Punt* va comprar l'Avui i que en Maluquer i en Pons, bons amics, col·laboren ara en *El Punt Avui* resultant.

Espolso la tovallola i vaig a fer un arrosset.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/752478-jubilat-a-roses.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss